

UÇURTMA AVCILARI

LINDA SUE PARK

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2017
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

Beyaz Balina Yayınları

UÇURTMA AVCILARI

LINDA SUE PARK

Özgün Adı: The Kite Fighters

ISBN: 978-605-188-233-8

© 2000, Linda Sue Park

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Kapak tasarımı ve kapak illüstrasyonu: 2017, Audrey Chang

İç illüstrasyonlar: 2000, Eung Won Park

İngilizceden çeviren: Tahire Firuze Başar Özkan

Kapak ve sayfa uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaa**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

UÇURTMA AVCILARI

LINDA SUE PARK

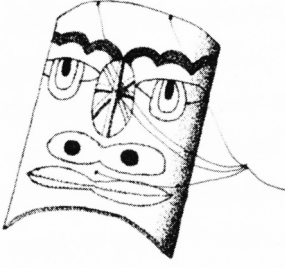
Çeviren: Tahire Firuze Başar Özkan

Ben için

Seul, Kore

1473

1. Bölüm

Yong-sup, ağabeyi Ki-sup'un, ardında sürüklenen uçurtmayla birlikte tepeden aşağı doğru koşmasını izledi. Uçurtma, yere çarpa çarpa ilerliyor, ancak Ki-sup yeterli hıza ulaştığında hafif bir rüzgâr yakalayıp yükselebiliyordu.

Arada bir.

Pek sık değil.

Her on denemede bir kez.

Uçurtma havada bir süre sabit duruyor, sonra aniden dalışa geçiyordu. Ki-sup, uçurtmanın ipini çaresizce çektiştirerek sağa sola koşuyordu ama nafile. Uçurtma, hep yere düşüyordu. Olan biteni izleyen Yong-sup, hem öfkeliydi hem de utanmıştı.

Sessizce ağabeyini izlerken sıranın kendisine gelip gelmediğini sormuyordu bile; Ki-sup, hazır olduğunda söyleyecekti nasılsa. Sonuçta uçurtma onundu.

Uçurtma, birkaç gün önce ağabeyine doğum günü hediyesi olarak verilmişti. Yılbaşı kutlamalarının bir parçasıydı bu. Yılbaşı, herkesin doğum günüydü. Hangi tarihte doğmuş olurlarsa olsunlar, yılbaşı tatilinde herkes bir yıl yaşlanıyordu.

Yong-sup'a verilen hediye, bir *yut** setiydi. Çocuk, normal şartlarda bu tahtadan oyulmuş küçük adamlardan oluşan masa oyununa bayılırdı. Fakat paketleri açtıklarında hissettiği ilk şey, kıskançlık olmuştu. Ağabeyinin uçurtması muhteşemdi. Pazardaki en iyi uçurtmaları yapan Uçurtma Satıcısı Çung'dan alınmıştı. Göklerde yolunu kolayca bulabilsin diye, üzerine iki tane dev göz boyanmıştı. Hiddetli ve kararlı görünmesi için de gözlerinin üzerine kalın kaşlar çizilmişti. Yong-sup, güçlkle yutkunarak kıskançlığını gizlemek zorunda kalmıştı.

Ki-sup'un uçurtmayı alır almaz kendi başına uçurmaya çıkması, durumu daha da kötüleştirmişti. Yong-sup, uçurtmayı uçurabilmek için günlerce ağabeyinin başının etini yemişti. Sonunda Ki-sup, onu yamaca, uçurtma uçurmaya davet etmişti.

İki kardeşin üzerinde durduğu karla kaplı tepe, Seul'u çevreleyen dev sura doğru uzanıyordu. Tepenin altından

* Çubuk ve pullarla oynanan geleneksel bir Kore masa oyunu. Özellikle Kore yılbaşı kutlamalarında oynanmaktadır. (Ç.N.)

geçen yol, şehrin dokuz devasa kapısından birine açılıyordu. Yong-sup, surun ötesinde, şehrin ortasındaki sarayın önünde diz çökmüş gibi görünen yüzlerce evin çatısını görebiliyordu. Kraliyet sarayının büyük kiremitlerle kaplı, uçları zarifçe kıvrılmış çatıları, ihtişamla göğe doğru yükseliyordu. Hiçbir yapının saraydan daha yüksek olmasına izin verilmiyordu.

Uçurtma bir kez daha alçalarak yere düşerken Yong-sup, onu sessizce izlemeye devam etti. Sonunda Ki-sup, uçurtmayı kardeşine verdi. Uçurtmayı eline alan Yong-sup, içinde büyük bir hevesin kabardığını hissetti.

Farklı bir yöntem denemeye karar vermişti. Bir eliyle uçurtmayı, diğer eliyle makarayı tuttu ve uçurtmayı havaya bıraktı.

Uçurtma, taş gibi aşağıya düştü. Yong-sup, yolundan çekilmemiş olsaydı, başına çarpacaktı.

“Bunu belki yüz kere denedim,” dedi Ki-sup. “İşe yaramadı.”

Yong-sup, uçurtmayı yeniden eline aldı ve birden neden uçmadığını anladı.

Böylece daha ikinci denemesinde onu hiç kımıldamadan havaya bırakmayı başardı.

Ki-sup’un ağzı, şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. “Hey!” diye bağırdı. “Bunu nasıl yaptın?”

Başarısından ötürü gururlandığını belli etmemeye çalışan Yong-sup, omuz silkip, “Göstereyim,” dedi. Uçurtmayı tekrar uçurabileceğinden adı gibi emindi.

Gerçekten de öyle oldu. Elinde tuttuğu ip gerilince çok heyecanlanan Yong-sup, uçurtmanın havada biraz gezinmesine izin verdi. İpi bir kol boyu saldı ve uçurtmayı bir ileri bir geri yollayıp denemeler yaptı. Uçurtma, havada zarif şekiller çizerek balık gibi dalıp çıktı. Yong-sup, ipi, uçurtma hemen başının üzerine inecek şekilde, kontrollü bir şekilde makaraya sardı. Ardından ipi son bir kez çekti ve uçurtma, yere indi.

Yong-sup, uçurtmayı yerden aldı ve ağabeyine onu nasıl uçuracağını göstermeye başladı. “Önce ipi biraz salıyorsun, fazla değil, sadece gevşetiyorsun.” Uzanıp uçurtmayı ortasından tutarken, hafifçe döndü. “Sonra sırtını rüzgâra vermeli ve uçurtmayı şöyle tutmalısın. Doğru rüzgârın estiği bir an gelecek. İşte o zaman uçurtmayı havaya fırlatacaksın ve ipini çekiştirmesine izin vereceksin.”

Yong-sup, bir süre bekledi. Derken uçurtma, onun sözlerine itaat edercesine havaya fırladı ve ipi gerildi. Sanki görünmez bir el, uçurtmayı gökyüzüne çekmişti.

Yong-sup uçurtmayı tekrar yere indirip makarayı Ki-sup’a verdi. “Şimdi sen dene.”

Ki-sup ipi ayarladı ve uçurtmayı Yong-sup'un gösterdiği gibi tuttu. Ardından uçurtmayı havaya bırakıp makaraya asıldı. Uçurtma, doğrudan yere düşmüştü.

"Hayır hayır, öyle değil!" diye bağırdı Yong-sup. "En önemlisi, doğru anı beklemek."

"Doğru anın geldiğini nasıl anlıyorsun?" diye sordu Ki-sup, aksi aksi.

Yong-sup duraksadı. "Şey, doğru zaman... Sen anlayamıyor musun?"

"Tabii ki hayır. O yüzden sana soruyorum ya!"

Yong-sup, yumruğunu hafifçe çenesine vurarak düşündü. Sonra, yerden ince bir sopa aldı ve onunla karın üzerine bir şeyler çizmeye başladı: Güneş, birkaç bulut ve bir ağaç. "Şimdi buraya bak," diyerek sopayı ağabeyine verdi. "Eğer rüzgârı çizebilseydin, neye benzerdi?"

"Ne demek istiyorsun? Rüzgâr hiçbir şeye *benzemez ki*."

"Sen bir dene hele."

Ki-sup, biraz tereddüt ettikten sonra manzara resmi-ne birkaç kıvrımlı çizgi ekledi.

"Doğru, aynen böyle," diyen Yong-sup, başını onaylarcasına salladı. "Uçurtma uçururken benim gördüğüm de bu."

"Rüzgârı *göremezsün ki*."

"Evet, evet, biliyorum. Ama onu *hissedebilirsin*, öyle değil mi? Ve ne yaptığını görebilirsin."

“Ağaçlardaki yaprakları hareket ettirişini...”

“Evet, yaprakların hareketi... Ama sadece bu değil.”

Yong-sup, doğru kelimeleri bulabilmek için yavaşça konuşuyordu. “Rüzgârın neye benzediğini anlayabiliyorum çünkü uçurtma...” göz ucuyla ağabeyine baktı ve bakışlarını yere indirip mırıldandı: “Uçurtma benimle konuşuyor.”

“Uçurtma seninle *konusuyor* mu?”

“Evet,” diye yanıtladı Yong-sup, kendinden daha emin bir şekilde. “Uçurtmayı ilk kez havaya bırakmaya çalıştığımda, bir ses bana şöyle dedi: ‘İpi biraz daha sal... Biraz daha’ ve ‘Bekle... Rüzgârı bekle... *Şimdi!*’ Benimle konuşan, uçurtma olmalı. Başka kim olabilir ki?”

Ki-sup, kaşlarını çattı. Sonra güldü ve elleriyle dizlerine vurdu. “Uçurtmada bir *tok-gabi* olmalı!”

Tok-gabiler, zaman zaman evleri ziyaret eden ve gözle görülmeyen iblislerdi. Ne zaman pirincin dibi tutsa ya da bir mürekkep hokkası devrilse, bundan bir *tok-gabi* sorumlu tutulurdu. Bunlar haylaz ama zararsız ruhlardı. Uçurtmaya küçük bir iblisin tutunmuş olabileceğini düşünen Yong-sup da ağabeyiyle birlikte gülmeye başladı.

“Belki *tok-gabiyi* kızdırdın,” diye espri yaptı Yong-sup.

“Kesin olan bir şey varsa, o da benim uçurtmanın dilini hâlâ öğrenememiş olduğum.”